



## פרפר לפרח - ראיון טלפוני עם נגה שביט-זינגר

שי כהן / 8.4.2022

נגה שביט-זינגר היא מתנדבת מסיעה ומתאמת הסעות "בדרך להחלמה" מקיבוץ דביר שבדרום. נגה נשואה ואימא לבת 18. כבר ארבע שנים שנגה מסיעה משפחות פלסטיניות ממעברי הגבול לבתי החולים ובחזרה. בראשה מרפרפים להקות עצומות של פרצופים, דמויות של ילדים, גברים ונשים שמצליחות לחדור עמוק פנימה מבעד לשריון.

"המון פעמים חלמתי שיהיו צילומים במכונית בזמן הנסיעה. במקביל אני גם חולמת שתהיה אפשרות לשיח בקרב המתנדבים, שיח שיכול לגעת בקצות הסיפורים ולאסוף אותם. ליצור מעגל. בתוך הלבד הזה יש כל כך הרבה סיפורים.

מאז שאני מסיעה, אני מרגישה שעברתי שינוי, אני הרבה יותר אכפתניקית, הרבה יותר מודעת ומחוברת לנרטיב הפלסטיני, לסבל ולכאב של אנשים שחיים בבית הכלא שהוא עזה. ולמרות הקשר והמעורבות, אני מצרה על זה שאני לא מצליחה ליצור חיבור עמוק יותר עם הפלסטינים מעבר להסעות.

אני לא מכניסה את זה פנימה. לא נותנת לזה להיכנס, מאוד נלחמת בזה... אבל ישנן הבלחות. עצם המחשבה על הורים לילד חולה שבמשך שנה או יותר חיים סביב המחלה... ואז הילד מת. אני לא יכולה להכיל את זה."

*אני נפעם משטף הדיבור הקולח, הרגש והפתיות של נגה, מנסה להבין קצת יותר את מקור החששות, ומבקש לחזור להתחלה...*

"שירתי 23 שנה במודיעין ואני מבינה ערבית ברמה גבוהה יחסית לישראלית, הרבה פחות יחסית לדוברי השפה מלידה. למדתי משפטים והייתי עורכת דין פלילית 15 שנה, למדתי פסיכולוגיה וטיפול באנשים בעזרת בעלי חיים. לאט לאט, התאהבתי יותר בבעלי החיים ופחות בבני האדם. התמסרתי לעבודה עם בעלי החיים בגן החיות בבאר שבע, שם עבדתי כ-7 שנים. הקמתי "פְּרָפְּרִיה" שהיא מעין חממה שבה אנשים יכולים להסתובב בין הפרחים והפרפרים, ואז פרשתי."

(המשך)

אני ממהר לרשום שלא אפסיד אף פרט מסיפור החיים המרתק שנדחס לפיסקה קצרצרה ולפתע הרעיון של יחסי הגומלין השבריריים בין הפרפרים לפרחים מהדהד לי מוכר ואני רושם לעצמי הערה: לחזור לשיר "פרפר לפרח" של ח.נ.ביאליק.

..."

**תפור מצבעי לך מעיל,  
כתונת פסים, כנפי גיל.  
שנינו פרחים - אח ואח,  
פירחך לי ופירחי לך.**  
ח. נ. ביאליק

"תמיד חיכיתי לרגע שאוכל להתנדב, התאהבתי ברעיון 'העזרה הקטנה'. כשהתחלתי להסיע, פגשתי את יעל נוי שהייתה המתאמת של "ארז" ובמהרה היא הפכה להיות דמות משמעותית עבורי. אוטוריטה מקצועית ואוזן קשבת לסיפורים שלי. היא ידעה להיות שם בשבילי. רק היום אני מבינה שזו הייתה התנסות ייחודית שלא כל מתנדב זוכה לה.

אני מפחדת מקשרים חברתיים ומעדיפה יחסים ברמה לא מחייבת אולי פוחדת לפגוע ולהיפגע. נזכרת בדברים שאני עשיתי כשפגעתי באנשים, ולא יכולה לסלוח לעצמי..."

*שטף של שאלות מציף את ראשי... מה קרה? במי פגעת? ולמה לא יכולה לסלוח?...  
אני מרגיש שזו לא העת לחטט, אולי אשאיר זאת לדמיון...*

"ולמרות זאת ישנן גם חוויות מרגשות שמשאירות חותם. דמויות שנשארות צרובות בזכרוני. נוסעת שלי, אישה בגילי, חזקה, עצמאית, לא נשואה ובלי ילדים, רתומה כולה לקריירה שלה ומעדיפה לשוחח איתי על החוויות הטובות שבחייה וכלל לא בא לה לדבר על המחלה. למרות שמאוד קשה לפענח את הצופן של החברה הפלסטינית. המבנה החברתי הוא אחר והפערים הם עצומים, מצאתי אישה גיבורה וחזקה, מישהי כמוני לגמרי, לפני שהתחתנתי. מאוד הזדהתי עם הסיפור שלה.

במקרה אחר הסעתי אישה ללא מלווה, כבת - 50 מעזה לשער שכם ומשם היא נסעה באוטובוס לרמאללה, שם היא מטופלת. במהלך הנסיעה נוצרה קירבה חזקה והיא שאלה מדוע אני מתנדבת. אמרתי לה שאני מרגישה שזו חובה שלי. מתחייב שאעשה משהו קטן לתיקון. זה מאוד ריגש אותה והיא אחזה בידי ושתינו בכינו.

יחד עם זאת אני מודעת לחוסר האיזון במערכת היחסים. להיכנס לקשר עם בן אדם שהוא במצב תלותי נראה לי לא ראוי. אני מעדיפה את האינטימיות הרגעית והתחומה. קשר אנושי בתנאי מעבדה, לא מאיים עלי.

אני אוהבת לעשות טוב. וכשאני יודעת שעשיתי טוב, הגמול הוא מייד. לפעמים אני יוצאת מהבית מעט מדוכדכת וחוזרת מההסעה שמחה ומלאה.

כמתאמת הסעות, החוויה הזו חסרה ולכן אני מסיעה 3 פעמים בשבוע והסיפוק הוא עצום ומייד.